

**BELSTERS
(Belles)**

Toneelspel in twee bedrijven

en

Negenendertig Telefoongesprekken

door

MARK DUNN

Vertaald

door

Paul Hof

**TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl**

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BELSTERS- BELLES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARK DUNN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

Wie van vrouwen niets dan goeds beweert,
Die kent ze niet genoeg.
Wie van vrouwen alleen maar slechts beweert,
Die kent ze helemaal niet.

Pigault-Lebrun

Het Verhaal

De zes zussen leven allemaal in een andere Staat. Eén zorgt, na het overlijden van haar echtgenoot, voor hun moeder. Tijdens de telefoongesprekken die ze met elkaar voeren, leren we over het verleden van de zusters en waar ze zich in het heden mee bezig houden. En zoals in elke familie heeft elke vrouw zich op haar eigen wijze ontwikkeld.

De Belsters

Peggy Reece - 40 jaar, Memphis, Tennessee.
Aneece Walker - 37 jaar, Philadelphia, Pennsylvania.
Audrey Hart - 32 jaar, Collierstown, Mississippi.
Sherry "Dust" Walker - 30 jaar, Elk Run, Washington.
Roseanne Johnson - 29 jaar, Atlanta, Georgia.
Paige Walker - 19 jaar, Austin, Texas.

Waar ze bellen

Het toneel is verdeeld in zes duidelijk verschillende secties, of "minisets", die aan het begin van het stuk allemaal zichtbaar zijn voor het publiek. Het decor moet geen rommelige, volgestouwde indruk maken. Elke miniset is met zo weinig mogelijk meubilair opgebouwd, zodat we het volgende zien:

Peggy Reece's woonkamer
Aneece Walker's slaapkamer
Roseanne Johnson's keuken
Audrey Hart's zolderkamer
Sherry "Dust" Walker's "leefruimte"
Paige Walker's studentenkamer

Elk van de zes toneelruimtes heeft zijn eigen belichting; soms lijkt het decor op een splitscreenmontage, waarbij onze aandacht snel

verschuift van de ene telefoon naar de andere, terwijl de gesprekken beginnen en eindigen, of wisselen, tussen twee of meer zussen.

Wanneer ze bellen

Van vrijdagavond tot de maandag daarop, in de vroege herfst van dit jaar.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat gaat de belichting steeds feller op de zes telefoons. Eén voor één beginnen ze over te gaan, tot ze allemaal meeklinken in een kakofonie van gerinkel en getuter – dan plotsklaps stilte en duisternis. Na enkele ogenblikken licht op de telefoon van Peggy Reece in de woonkamer van haar moeder. Het is vrijdagavond. Peggy komt binnen met een schrijfblokje en een pen. Ze gaat zitten aan een schrijftafeltje en trekt de telefoon naar zich toe. Zij zet een vinkje op het blok en draait dan een nummer. Licht op lege slaapkamer van Aneece Walker als de telefoon op haar nachtkastje overgaat. Na drie of vier tuters, komt Aneece aansnellen uit de badkamer. Zij heeft een handdoek om zich heen en is druipnat.

Aneece: Hallo?

Peggy: Aneece?

Aneece: Met wie spreek ik?

Peggy: Met Peggy.

Aneece: Ik ben nat, Peggy.

Peggy: Het duurt maar heel even.

Aneece: Ik sta te druppen op het tapijt.

Peggy: Het gaat om Mama.

Aneece: Ik bel je zo terug. *(Aneece hangt op en gaat terug naar de badkamer. Peggy kijkt op haar polshorloge)*

Peggy: Tien seconden. Een nieuw record, Aneece. Ons langste telefoongesprek tot nu toe. *(ze hangt op en draait een ander nummer)*

Licht aan op de keuken van Roseanne Johnson. Roseanne is aan het prutsen met een blender. De telefoon gaat.

Roseanne: *(neemt op)* William?

Peggy: Nee. Ik ben het, Peggy.

Roseanne: *(verrast)* Peggy? Ben je hier in Atlanta?

Peggy: Nee. Ik ben thuis.

Roseanne: Je klinkt zo helder. Alsof je hier vlakbij bent. Ik wil dat Melissa en Melanie deze verbinding eens horen. *(roept)* Melissa!

Peggy: Wacht, Roseanne. Je hoeft niet...

Roseanne: Ik vind het lief van je dat je belt. Hoe gaat het met Mama?

Peggy: Daarom bel ik je.

Roseanne: *(gealarmeerd)* Is het haar hart?

Peggy: Nee. Ze heeft wat bedorven tonijn gegeten.

Roseanne: Vis? Tonijn?

Peggy: Ja, Rose. Ik moest met haar naar het 'Methodist Central Hospital'.

Roseanne: O, God, Peggy. Die vrouw is ook de dochter van Job. Als er ergens een bedorven tonijn opduikt, dan smeert Mama hem meteen op haar boterham. *(tijdens het volgende gesprek tussen Peggy en Roseanne, gaat Aneece, gehuld in een kamerjas, terug naar de slaapkamer. Ze pakt de telefoon. Omdat ze het nummer niet meer weet, onderbreekt ze om het op te zoeken. Dan toetst ze het nummer)*

Peggy: De dokter zei dat het goed zou komen.

Roseanne: *(denkt hardop)* Hoe weten ze dat het de vis was en niet de mayonaise?

Peggy: *(ongeduldig)* Het ging niet om een slaatje, Rose. Het was tonijn met tomatenpuree.

Roseanne: Met wat?

Peggy: Tonijn met tomatenpuree. Er was geen mayonaise.

Roseanne: Maar wat houdt het dan bij elkaar? *(Aneece hoort kennelijk een bezetton, en hangt vervolgens op)*

Aneece: *(sust zichzelf)* Het zijn vast weer aambeien. Peggy wil Mama's aambeien weer met iedereen delen. *(Aneece gaat de badkamer weer in, als Roseanne iets ziet door haar keuken-raam)*

Roseanne: *(schreeuwt uit het raam zonder haar hand op de hoorn te houden)* Melissa Ann Johnson, als jij je zusje niet ook wat van dat snoep geeft, dan draai ik je nek om! Ik houd jou in de gaten, jongedame! *(weer in de hoorn)* Hebben ze haar maag leeggepompt?

Peggy: *(herstellend van een verdoofd oor)* Dat heeft ze niet gezegd.

Roseanne: Had me maar eerder gebeld. Ik had bij haar moeten zijn.

Peggy: Ze heeft maar anderhalve dag in het ziekenhuis gelegen.

Roseanne: *(haar aandacht wordt weer afgeleid door buiten. Ze schreeuwt)* Laat dat! Laat dat onmiddellijk! Nee, je mag die viezigheid er niet afhalen...

Peggy: Zeg, ik laat je...

Roseanne: *(negeert dit)* Ik kan niks vinden in deze keuken, Peggy. Vanmorgen moest Melissa haar lunch mee naar school in een oude plastic tas. Ze stierf zowat van schaamte. Er zitten vast en zeker 'Gremlins' in deze keuken, Peggy. Ze hebben mijn blender al gemold en ze verstopten de lunchtrommeltjes van de meisjes.

Peggy: Ik moet ophangen, Rose. We praten later verder.

Roseanne: Geef Mama een zoen van mij.

Peggy: Doe ik.

Peggy en Roseanne hangen op. Roseanne kijkt uit het raam, schudt mismoeedig het hoofd en gaat weer naar haar blender, terwijl het licht

langzaam uitgaat op haar keuken. Licht op de zolderkamer van Audrey Hart. De telefoon bevindt zich op een tafeltje naast een oude, weelderige leunstoel. Naast de stoel staat een trofeeënkast waarin allerlei jachttrofeeën staan uitgestald. Vóór dit alles staat ook nog een kinderstoeltje. Peggy toetst nogmaals. Audrey's telefoon gaat over. Audrey komt binnen. Ze draagt een zwarte, mouwloze jurk met een geborduurd, felrood hart midden op de borst.

Audrey: *(neemt op)* Audrey.. klop, klop... Hart.

Peggy: Audrey, ik ben het, Peggy.

Audrey: *(opgewonden.)* O, Peggy, je gelooft niet wat er gebeurd is. Ik heb een ècht, bonafide contract!

Peggy: Dat is fijn, joh.

Audrey: Die club waar we gaan optreden ligt wel helemaal bij Vicksburg, maar dat kan me niets schelen. Voor zo'n kans rijden Rothschild en ik desnoods helemaal naar New Orleans.

Peggy: Ik wil er graag meer over weten, Audrey, maar ik heb wat familie zaken.

Audrey: Het gaat om Mama, hè?

Peggy: Ja.

Audrey: Ik wist het. Haar hart stond weer stil. Was ze thuis of in een winkel?

Peggy: Het was niet haar hart. Ze had bedorven tonijn gegeten.

Audrey: Bedoel je dat ze vergiftigd was?

Peggy: Er zat een bacterie in of zoiets. Ik heb haar naar het ziekenhuis gebracht.

Audrey: Arme Mama.

Peggy: Het gaat alweer beter.

Audrey: Hebben ze haar maag leeggepompt?

Peggy: Dat weet ik niet.

Audrey: Ze is de allerdapperste vrouw die ik ken. Kan ik iets doen?

Peggy: Nee, dank je. Ze is alweer in orde.

Audrey: Hé, weet je, als ik dit aan Harry vertel, wil hij vast dat ik alle blikjes vis weggooi die we in huis hebben. *(een plotselinge inval)* Wacht even. Er wil iemand met je praten. *(legt de hoorn neer en loopt naar de kinderstoel)*

Peggy: *(realiseert zich kennelijk wat Audrey van plan is)* Wacht, Audrey.... ik heb niet echt veel tijd. Audrey? *(Audrey pakt wat op de stoel zit: een buiksprekerspop met een keurig pakje aan. Ze gaat terug naar de telefoon en houdt de hoorn tegen de pop z'n oor en mond)*

Audrey: *(als haar pop Rothschild)* Hallo 'ieve 'eggy. Hoe 'aak je 't?

Peggy: Ik kan je niet horen, Audrey. Ik hoor niet wat je zegt.

Audrey: *(gaat door als Rothschild, praat door Peggy heen)* Ik ben het...

Rothschild! Ik ben tegenwoordig beursadviseur. Yuk, yuk, yuk.

Peggy: Pak de hoorn, Audrey.

Audrey: *(nog steeds als Rothschild)* Ik word rijk nu ik met de armen werk.

Als u begrijpt wat ik bedoel. Yuk, yuk, yuk.

Peggy: Verdomme, Audrey, pak die hoorn.

Audrey: *(nog steeds als Rothschild)* Ik slaap niet veel de laatste tijd.

Vandaar die geldzakjes onder mijn ogen. Yuk, yuk. *(Peggy verbreekt de verbinding. Audrey neemt de hoorn weer van de pop)* Maar ik zie er ook uit om te stélen, zeg nou zelf!? Peggy? Hallo?

Licht langzaam uit op de zolderkamer van Audrey. Licht aan op de lege studentenkamer van Paige Walker. Peggy draait een nummer. De telefoon gaat diverse keren over. Peggy telt voor zichzelf het aantal keren dat hij overgaat. Maar niemand neemt op en daarom hangt ze maar weer op. Paige's kamer wordt weer duister. Peggy draait een ander nummer. Licht aan op de "leefruimte" van Dust Walker. Dust is gekleed in een gympakje en doet rekoefeningen op de vloer. Haar 'handenvrij' telefoon staat naast haar op de vloer. Hij tutert.

Dust: *(neemt op door op een toets te drukken, en gaat dan door met haar oefeningen)* Ik groet u.

Peggy: Hallo?

Dust: Ik groet u en de uwen.

Peggy: Sherry?

Dust: Er is hier niemand die zó heet.

Peggy: *(achterdochtig)* Je klinkt als Sherry.

Dust: Tja, ooit was hier een Sherry. En die huisde inderdaad enige tijd in dit lichaam, maar heden zit zij er niet meer in.

Peggy: *(schoorvoetend speelt ze mee)* Wie kwam er dan in haar plaats?

Dust: Het kaf dat wegwaait in de wind. Noem mij maar "Dust".

Peggy: Dust?

Dust: Ik ben alomtegenwoordig. Ik ben het huwelijk van Aarde en Tijd.

Peggy: Vorige maand was je nog een vergiet.

Dust: Niet een vergiet, lieve Peggy. Ik was "Vergiet".

Peggy: Zeg.... Mama heeft in het ziekenhuis gelegen.

Dust: Voor haar hart?

Peggy: Nee, ze had voedselvergiftiging. Ze had bedorven vis gegeten.

Dust: Ik ben blij dat je me belt. Zal ik haar een kaart sturen?

Peggy: Ik denk wel dat Mama dat fijn zou vinden.

Dust: Toen ze een hartstilstand had in 'Krogers', toen heb ik geen kaart gestuurd. Ik heb me dagenlang ellendig gevoeld. Ik bedoel, die vrouw

is mijn moeder.

Peggy: Het gaat al veel beter nu. Ik bel je volgende week weer.

Dust: *(niet van zins om het gesprek al zogauw te beëindigen)*
Gisterenavond had ik een openbaring, Peggy. Het kwam tot mij in een droom.

Peggy: Hoe langde duurde die droom?

Dust: Weet ik niet. Maar ik zal hem voor jou kort samenvatten. Er stonden drie figuren naast mijn bed in de schaduw.... Sint Thomas van Aquino, Emily Dickinson en Buddy Hackett. *(met de hoorn aan haar oor, laat Peggy langzaam, moedeloos het hoofd zakken en, ten slotte, rusten op de schrijftafel)* Nee, nu ik er nog eens over nadenk: Buddy stond niet. Hij rolde over de grond. Ik denk dat Emily hem net met haar dichtbundel op zijn hoofd had gemept.

Lichten uit op Peggy en Dust, en Licht aan op de zolderkamer van Audrey. Audrey zit in haar leunstoel te oefenen met Rothschild op een knie. Ze heeft een glas water in haar vrije hand.

Audrey: Tjee, wat is het warm vanavond. Rothschild, vertel de mensen maar eens wat jij vandaag op je werk hebt meege- maakt. *(ze neemt een grote slok van het glas terwijl ze Rothschild's mond laat bewegen. Ze zegt iets volkomen onverstaanbaars, terwijl er water aan een kant uit haar mond sijpelt. Ze slikt en richt zich dan tot Rothschild)* Daar moeten we nog wat aan werken, hè? *(ze laat Rothschild knikken. Dan zet ze het glas neer, pakt de telefoon en draait. Ze spreekt in de hoorn)* Patsy Bordon, altublieft. *(ze strijkt Rothschild's das recht terwijl ze op verbinding met Patsy Bordon wacht)* Patsy? Ik ben het, Audrey. Hé, ik vroeg me af of je vanavond een paar uurtjes naar mij en Rothschild kunt komen kijken?... Maar ik heb je daar echt nodig, hoor. Voor morele steun. Ik hèb me toch een planken... Hij is in de bergen met Amos.... Ja, maar je kent Harry toch, bij die man zit het jagen in het bloed. Als hij niet één keer in de maand eropuit kan en dan met buit thuiskomen om er mee te pronken op de 'Friendship Meat Locker', dan verandert hij in een gekooid dier. Dan gaat hij op en neer ijsberen en grommen. Hoe hij de roep van de wildernis hoort, hoe ze zijn naam roepen.... We hebben vanavond echt een aardig gezicht in het publiek nodig, Patsy. Die clubbazen kunnen zo bikkelhard zijn tegen nieuw talent.... Nou, als die ouwe Simon Lagree eens een keertje wat milder gestemd is, dan staan Rothschild en ik op 20 januari in 'Reba's Rendezvous Lounge', dat is net buiten Vicksburg. Ik heb een heleboel nieuw materiaal dat je nog nooit hebt gehoord. Over de aandelenmarkt en wisselkoersen en.... er is bijvoorbeeld een passage in de act.. dat

wij een gespeelde ruzie krijgen, dat ik Rothschild vertel dat al mijn spaargeld vaststaat op een rekening met een lage rente. Hij noemt mij dan een arme sukkel en dan begin ik te huilen.... Nee niet echt, mallerd, maar dat merkt het publiek niet.

Lichten uit op Audrey en Rothschild, en Licht aan op Dust die in kleermakerszit op de grond zit, met de telefoon aan het oor.

Dust: Hallo, 'Western Union'?..... Ik ben Dust Walker. Ja, Dust. D-U-S-T Walker. Ik heb nog nooit een telegram verstuurd. Ik bel eigenlijk liever, maar er is nu een heel delicate kwestie met mijn minnaar. Ik denk dat ik voor dit doel beter zo'n mooi, ouderwets 'Western Union' telegram kan versturen... o, een 'Mailgram' dan. Ik heb ooit eens een droom gehad over een telegram. Het werd bezorgd door dat piccolootje van de TV-reclame – dat altijd zo doet van: *(ze zet haar hand als een toeter aan haar mond)* "Telefooon voor Philip Mooorriss." *(ze laat haar hand weer zakken)* Alleen gaat het in mijn droom dan zo: *(toetert weer met haar hand)* "Telegra-ham voor Sherry Walker." *(laat haar hand weer zakken)* Toen was ik nog Sherry.... Ja, het is een korte droom. Goed dan, die jongen, of was het een dwerg? Soms kun je het niet zien, hè, als ze geen haar op hun kin hebben. Nu ja, doet er niet toe. Hij overhandigt mij dus dat telegram en ik scheur het open, ik heb nog nooit een telegram gekregen en ik kan haast niet wachten om te zien van wie het is, dus ik scheur het open en wil het lezen, maar het is in een taal die ik niet begrijp. Of misschien is het wel helemaal geen vreemde taal want sommige woorden bestaan uit alleen maar medeklinkers, je kunt ze niet eens uitspreken. En het griezelige is dat dan blijkt dat dat telegram van mijzelf afkomt. Van mijzelf! En dan kijk ik naar die piccolojongen of die gladgeschoren dwerg, of wat het ook is... en ik zeg: "Meneer de piccolo, dit kan ik niet lezen. Ik kan dit telegram helemaal niet lezen". "Maar mevrouw Walker, ú bent zelf degeen die het heeft verzonden". Dan verandert hij in een geit en vreet het telegram zo, rats, uit mijn hand. Wat denkt u daar van?... Ja, ik heb alles wat ik zeggen wil hier opgeschreven staan. *(ze pakt diverse vellen papier. Het is meteen overduidelijk dat dit veel te veel tekst is voor een telegram)* Laat ik eerst de pagina's op volgorde leggen. *(ze ordent de papieren)* Misschien moet ik eerst even weten wat het me gaat kosten voordat we beginnen?... *(ongelovig)* Is dat inclusief de leestekens?... *(ze verzint een smoes om op te kunnen hangen)* Oh, mijn God! Het huis staat in brand! *(ze hangt snel op en denkt een ogenblik na)* Nou ja, dan moet het maar per telefoon. *(ze pakt de hoorn en begint een*

nummer te draaien. Maar ze verliest de moed en stopt halverwege. Een diepe zucht. Alweer een poging voortijdig afgebroken. Ze legt de hoorn op en vindt een fijn plekje om op haar hoofd te gaan staan. Licht uit op Dust en Licht aan op Paige's studentenka- mer, precies terwijl die binnenkomt)

Paige: *(tegen zichzelf)* Losers. Allemaal. Losers. *(ze ploft op het bed)*

Licht aan op de slaapkamer van Aneece. Aneece komt uit de badkamer. Ze is formeel gekleed. Ze gaat op de rand van het bed zitten bij haar telefoon. Paige pakt haar telefoon en kiest. Aneece luistert; ze kijkt alsof ze er niets van snapt. Ze drukt een paar keer op de haak.

Aneece: Verrek!

Paige: Wat?

Aneece: Hallo?

Paige: Aneece?

Aneece: Wie is dit?

Paige: Paige.

Aneece: Paige? Ik dacht dat de lijn wegviel.

Paige: Je liet hem niet overgaan, dommie.

Aneece: *(sarcastisch)* Het spijt mij. Bel me even terug, dan zal ik hem een tijdje laten overgaan.

Paige: Welnee. Het was alleen raar. Dat is alles. Net als wanneer ze zeggen dat de duivel op de lijn zit.

Aneece: Waar heb jij het over?

Paige: Dat ken je toch wel, Aneece. Je hebt met iemand een telefoongesprek en dan hoor je van die rare geluiden. Dan moet één van beide zeggen: "duivel op de lijn" en dan moet je zo snel mogelijk de hoorn naar je andere oor doen, anders ga je regelrecht naar de hel.

Aneece: *(speelt een beetje mee)* Zit hij nu op de lijn?

Paige: God, ik hoop van niet. *(ze denkt hierover na, en brengt de hoorn naar haar andere oor)* Luister, ik heb dringend wat goeie raad nodig van een grote zus.

Aneece: Waarover?

Paige: Jongens.

Aneece: Jongens? Dat is niet echt mijn afdeling.

Paige: Nou en of wèl. Jij werkt met een heleboel mannen. Jij kent de mannen. Dus hier is mijn probleem: stel je gaat uit met twee of drie verschillende jongens per week en ze beginnen echt vervelend tegen je te worden, want ze willen alleen maar het lichamelijke.

Aneece: En jij niet?

Paige: Wat?

Aneece: Niks. Ga door.

Paige: Oké. Je weet dat je ergens een grens moet trekken, want anders kun je op een dag alleen nog maar hazenlippen en flaporen krijgen. Maar ze geloven allemaal geen woord van wat je zegt, want ze kennen je reputatie. Nou ja, ik vind het in ieder geval ontzettend eentonig worden zo, en ik wil nu echt kalmer aan doen totdat de ware zich aandient.

Aneece: *(verplicht om te antwoorden)* Zeker.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto